

בלבם כמו שנאמר צור לבבי וחלקי וגו'. ואף שלא כל כהן גדול היה ראוי שיחפשט כל כן מכל מאורעות הגוף עד שיהיה כנשמה בלא גוף ומכל מקום נכנס לקודש הקדשים. איתא בספר הקדוש עבודת ישראל על מה שאמרו בגמרא (שם ע"א) ייחון בני עממיא לשלם דעבדו עובדא דאיהון וכי' שאמרו לו שלא היה כח לכהן גדול ליכנס לקודש הקדשים רק על ידי גדולי הדור שהם פעלו כל הכוונות שהיה נצרך לאהרן. ועל ידי כוחם נכנס הכהן גדול או לקודש הקדשים. ושם באורחו זמן היו שמעיה ואבטליון גדולי הדור ועיקרי חוריה שבטל פה וכמו שאמרו שעל ידי זה היה ראוי להיות בקודש הקדשים מפני שהיה אהרן שרש חורה שבטל פה.

וישמעתי כשם הנגיד מקאונין וצוק"ל שאמר שאז כווננו נמצא אברות. דהרב מאפסא וצוק"ל נקרא אברות. והרב הקדוש מלובלין כשם יצחק והוא כשם יעקב אך יחסר הכבש. והמכונן שלו היה שהוכר השלושה אבות על פי מה שאמרו במדרש (ויקרא ובה כ"א) כפר בן בקר זה אברהם וכו' איל לעולה זה יצחק וכו' עו זה בוכות יעקב שנכנס עמו וכו' אבות ועל זה הוכר שנמצא בדר' הקרית בשמות האבות והכוונות יכול לכוון כמו שהיו מכוונים גדולי הדור בשעה שלא היה הכהן גדול ראוי לכך וכיון שיכול להיות הכוונה על ידי אחר אמר שאין הקדושות מעכבין. ואיתא בראשית ובה נ"ו אין דור שאין בו כאברהם ואין דור שאין בו יעקב. וכתבנו דבי אליהו רבה אין דור שאין בו כאברהם יצחק ויעקב. רק שאין אנו יודעין מי הם. והם יוכלו לכוון כל הכוונות הראוין לכהן גדול. ואף שאין לנו קרבנות מכל מקום בשמחה נוכל לחקן על קרבנות מכל המקום של הקדושות לחקן פיהם שיכונו המכונן של הקדושות לחקן הכל ביום הכפורים כמו שהיה מתקן הכהן גדול בהכנסו לקודש הקדשים:

התענית ביום הכפורים (וכמו שכתב הרא"ש יומא סוף ח' סימן כ"ב) והיה די באכילת לחם בערב יום הכפורים. אך לפירוש רש"י (ראש השנה ט' דף כ"ל) כל דמפש באכילה ושתייה טפי עריך וכו' נראה שיש מצוה להרבות בסעודה (וכמו שכתב הרא"ש שם) ומהגמרא (חולין פ"ג) נראה שהגו להרבות ולאכול כשר. ומעשה דחייט שהיו אוכלים דגים (כמו שכתב הרא"ש). אך מצות שמחה לא מציינו. גם יש להבין הא כסוכות מחיל זמן שמחתנו. וכמו שבזמנא בזה"ק אחר כך וכיון כל חרותא וכו' כיזמא תמינא חרותא דאורייתא הוא וכו'.

אך הענין שכל שנה מתעורר בראש השנה היום הרח עולם. וכמו שנבאר אז ארם הראשון בראש השנה שהיה יום ששי ואז היה הקלקול. ואחר כך היה שבת שהוא זמן תשובה כמו שנאמר (חזק' כ"ב) טוב להודות לה' שכל מי שמודה על פשעיו וכו' (שחר טוב חזק' כ"ב ופיר' דבי אליהו פרק י"ט) ואיתא בפסיקתא (פרשה י"ז) שיום השבת הגין עליו שהמתין לו ה' יחברך יום השבת שמא ישוב ויחזק הכל, וכן אמרו במדרש ובראשית ובה כ"א (ו' אין זעזא אלא תשובה שפתח לו פתח של חשוכה. והוא אומר 'פן לאו. וכשעבר יום השבת ונטרד במצאי שבת מגן עדן. כיום ראשון כבר רצה לשוב בחשוכה והקריב קרבן (וכנה זה ח'') ואז הוצרך לשבעה ימי המעשה שהיה שבעה נקיים. ואם היה שבת בחשוכה על כל הפסג והקלקול היה אחר כך כל החיזוק כמו לעתיד. וכן בכל שנה מתעורר יומי דרינא בראש השנה ואז ישראל בחשוכה מיד נגאלין בחשתי (כמו שנבאר במקום אחר דכולי עלמא מודו דעל ידי חשוכה נגאלין בחשתי) ובה התעוררות שיחזורו בחשוכה. וכיון כל עלמא בדחילו וריגא ובעי הווא זימנא בחיובתא שלים לאשתכחא קמי קודשא בריך הוא. ומצד הקב"ה אם היו ישראל שכי' בחשוכה שלמה

וכי כדן חרותא הוא לאשתעשע וכו' והיינו ימינא גרים חכמה. חרותא הוא לאשתעשע על פי מה שנאמר (משלי ח' ל') ואהיה שעשועים יום יום. וגדרש מזה (ויקרא רבא י"ט, א') ששני אלפים קדמה תורה לברייתא עולם. יומו של הקב"ה אלף שנה. והיינו שתי מדות חכמה רבינה (ונחבאר כמה פעמים). ואחר כך בינא תמינא חרותא דאורייתא הוא דהא כדן זיווגא דגופא הוא זיווגא דכולא למיהוי כולא חד דא הוא שלימו דכולא וכו' דלית ליה חולקא לאחרא. והיינו שזה נגד תחית המתים שאז גם הגופים יהיו בקדושה כמו שהיה רצון הבריהא. אם לא היה קלקול

כלל בערב שבת שהוא יום ראשון דראש השנה. ואז ה' כדר ינחנו שלא יהיה כלל מאומות בעולם. וזה שאמר למעלה לבחור אודווגת בגופא וכדן כולא איקרי אחד כלא פורדא כדן הוא שלימו דכולא. והיינו דקדושת יעקב אבינו ולדבקה בו הדביקות בה' יתברך. כעין מה שאמר (בראשית רבה פ' ו') ואנו למדין מפרשתי של אותו רשע ותדבק נפשו וכו' ואם הדבקים בה' גוי'. והעיקר יהיה לעתיד אחר תחית המתים שיהיה חייוג בגוף גם כן כצלמינו כדמותנו ויהיה היחוד בשלימות בגוף גם כן ואם הדבקים בה' אליהם:

התיקון יהיה רק כמו משיח בן יוסף שיקבץ נדחי ישראל ויכבוש כל האומות. חשף ה' את ודוע קדשו וכו' דכיה תליא נוקמא דכיה תליא פורקנא וכו' ומכל מקום עוד יהיה מציאות לאומות העולם. עד שיתעורר גוג ומגוג שיאסוף מכל שבעים אומות (גימטריא גוג ומגוג) על ה' ועל משיחו. ואף שבאם יהיה התיקון כראוי לא יהיה פחד ממנו. כמו שנאמר (תהלים כ' ד') יושב בשמים ישתק וגו' מכל מקום מצד ישראל יהיה עוד פחד וכמו שאמר (סוכה נ"ב) על משיח בן יוסף שיהרג וכו' ואם יהיה התיקון כראוי לא יצטרך להיות נהוג. ואחר כך מתחיל זמן שמחתנו מצד ישראל שידעו גם כן שהוא שמחה. וזה שאמר בינא קדמא דחג יתער ימינא לקבלה בגין לחבא. וכדן כל חרותא וכל אנפין נהירין וחדוותא במים צלילן לנסא על מדבחה. והיינו דא מתחיל התיקון ממשית בן דוד שיהיה על ידי קדושת האבות. שהם מרכבה לשלוש מדות חסד גבורה תפארת והם ענפים משלוש ראשונות כמו שמונא (וזה ח"כ י"ד) עבד לאברהם כרוא דחכמה ליצחק כרוא דתבונה לעקב כרוא דדעת.

וזה שאמר כל חרותא נגד אברהם אבינו ונגד מרת חכמה שהוא היה הראשון שהוריד הדברי תורה שקיים כל התורה כולה והיה זקן ויושב בישיבה (יומא כ"ח). וכל אנפין נהירין נגד יצחק אבינו ע"ה שמדתו גבורה פחד יצחק ונפקי מבניה (וזה ח"כ קע"ה) וזהו אנפין נהירין על ידי תורה שבעל פה מבניה שנתקן הכל. ואחר כך חרותא במים צלילן היינו מימי הדעת. וזהו כנגד קו האמצעי יעקב אבינו ע"ה הכריח התיכון וגו' שמופע מקוצו של יו"ד דרמיא לכתר עליון (וזה ח"כ ס"ה). לנסא על מדבחה שירד לשיחין לתהום להיות לעולמי עד. ובעיין בני נשא למיחדי בכל זינן דחדווא דהא ימינא גרים

קליפת עבודה וזה שלמות היצר הרע. ובאמת כל הקליפות נכללו במה שאמר הנחש ואף כי אמר אלהים וגו' שאין להשגיח על ציוויו ה' יתברך והוא כעין כפירה ועבודה זרה. אך לפועל יצא אחר כך בורעו. ועל זה היה הזמן כשבעת ימי המעשה שאחר שבת ראשונה שיתקן אדם הראשון. מכל וכל. ואחר שלא נתקן. הזמן בכל שנה בראש השנה שני ימי תשובה ואחר כך שבעה ימים נקיים מצד ישראל:

והנה החתום (ראש השנה ט' ד"ה כאילו דקדקו על מה שלא זכרו (פסחים ס"ח):) הכל מורים בערב יום הכפורים דבעינו גמי לכם ובאמת למה הוזכר בערב יום הכפורים המצוה לאכול ולשתות בלשון עינוי. אך לכם מורה שיש מצוה בהנאת הגוף. מה שאין כן בערב יום הכפורים שהמצוה לחזק שרש הפגם שהיה הנאה באכילה וצריך להיות לקיים מצוה כעינוי שלא ירגיש שום הנאה רק מתוקן כבר כל שרש הפגם באכילה. ואפשר גם כן שטעם המצוה לאכול בערב יום הכפורים כיון שעל ידי זה יהיה העינוי יותר כשפורש מאכילה ושתיה (על דרך מה שאמר תענית כ"ז. במשנה) שנינו וסת. ואפשר שזה שכתב רש"י ד"ל (ראש השנה ט' ד"ה כל) וכיון דאכילתו עינוי חשוכה כל דמפיש באכילה ושתיה טפי עדיף. שיהיה העינוי יותר כיום הכפורים. ולפי זה אחי שפיר הא דלא קאמר (כפסחים) הכל מורים בערב יום הכפורים דבעינו גמי לכם. כיון שבערב יום הכפורים לא הותר הנאת הגוף כלל רק אכילה לשם שמים. ולהגוף יהיה עינוי יחירה.

ומכל מקום כיון שאז גמר התיקון על ידי תשובה ולמטבכל כהנא בנור דינור במי הדעת מזה צמח שמחה מיום המחור שיהיה חייוג. וכעין מה שאמר (תענית ט"ז) ישרים לשמחה לישרי לב שמחה. אך כל זה